Doğan Kardeş

Sayı
357

PAZARA GİDİYORUZ

Krş.
15

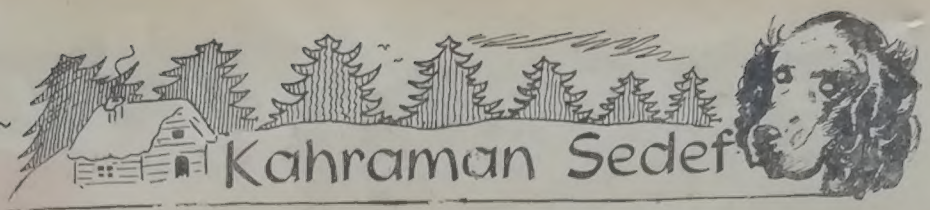

DİNLEYİCİ

Görevinin ne olduğunu öğrenince, Jim Çavuş'un içi ferahladı. Zaman kaybetmeden kızılları ele geçirmek için olanca hızıyla Camerona doğru ilerledi. İçinden plân yapmakla meşguldü. Sedef de sanki Çavuştaki değişikliğin manasını anlamış gibi, idare ettiği sekiz köpeği durmadan sürüyordu.

Kaçak kızılların hayatta olduklarına göre, demek Cameron cıvarında da birisi onlara yardım etmişti. Yoksa o buzlar arasında yiyeceksizlik yüzünden hemen ölürlerdi. Şimdilik onlara yardım edenin kim olduğunu bilmiyordu. Öğreninceye kadar da herkesten şüphe etmesi lâzım geliyordu. Danny veya Mac'in Kanadaya düşmanlık etmelerini aklına bile getiremezdi ama, ne de olsa emin oluncaya kadar onların da hareketlerine dikkat etmeliydi. Bu vatan haini, olsa olsa bir yerli, veya melez olabilirdi. Çünkü onlar harbin niçin yapıldığını bile anlamıyorlardı. Onun için, düşmana yardım etmenin ne kadar fena bir şey ol-

duğunu bilmezlerdi. Kim olursa olsun, bu yardımcının hâlâ kızılların yanında olması için dua ediyordu. O yardımcı kızıllardan ayrılırsa iki taraflı araştımak lâzımdı. Belki de Pierrele Brun yardımcının kim olduğunu öğrenebilirdi.

Merkez amiri, Jim Çavuş'a icap ederse kızılları öldürebileceğini söylemişti ama, tabiî canlı olarak teslim etmesi daha iyi idi. Buna rağmen Çavuş yanına fazla miktarda kurşun aldı.

Kızılları ne pahasına olursa olsun, yakalamayı düşündüğü halde, bir tafdan da onlara acıyordu. Çünkü kendini onların yerine koyunca aynı şeyi yapacağını, yani muhakkak kaçmaya çalışacağını biliyordu.

Yalnız bir tek düşüncesi vardı. O da küçük Pat Blaine.Bu iş uzun sürerse Pat'in Danny ile Mac'in yanında kalması lâzım gelecekti. Halbuki Jim Çavuş, onu yanından ayıracak olursa babasına haber vermek istiyordu. Bu Frank Blaine de ne tasasız bir adamdı. Kızına iki satır olsun bir şey yazmıyordu. Galiba Pat, Cameron'dan ayrılışına

çok üzülecekti. Hele Sedeften ayrılmak ona herhalde çok güç gelecekti.

Son gelen mektupların birinde, Jim Çavuş'un eşi, Pat'ı da eve davet ediyor ve artık onların kızı olmasını istiyordu. Fakat Jim Çavuş buna razı olmuyordu. Ya bir gün Frank Blaine çıkagelirde, benim kızımı verin derse ne yaparlardı.

Nihayet Çavuş düşüne düşüne Cameron'a vardı. Doğru kendi kulübesine gitti. Biraz birşey yedikten sonra kızağını yeniden uzun bir yolculuk için hazırlamaya başladı. O arada Sedef ortadan kaybolmuş, dükkâna giderek Pat'ı bulmuştu.

Pat, hemen koşup Jim Çavuş'un boynuna sarıldı ve «Geldiğine çok sevindim Çavuş. Dükkânda durmayı da seviyorum ama, senin yanında olmak başka !» dedi. Çavuş onu okşadı :

— Küçük hanım, size bir havadisim var. Bugün kulübeyi kapatmam lâzım. Ben artık buradan gidiyorum Babana haber vereceğim. O da gelip seni alacak.» Pat'in gözleri doldu. «Jim Çavuş, artık annem de evde olmıyacak» dedi. Çavuş üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak : «İşte onun için, sen artık babanın yanında oturup ona bakmalısın yavrum» diye cevap verdi. Pat içini çekti ve :

— Ben eve gidince ara sıra Sedefi bana gönderir misiniz ?» dedi.

— Tabiî gönderirim Pat. Oğlum Donald'a yazayım da sana Sedefin bir resmini göndersin. Ama

sizin de köpekleriniz var değil mi ? Buraya geldiğiniz zaman, babanın kızağını beş tane köpek çekiyordu.

— Evet var ama, onlar hem ihtiyar hem de, aksi köpekler. Babam onlarla oynamama müsaade etmiyor. Halbuki Sedefle ne güzel oynuyoruz. Babam, ne vakit gelecek Jim Çavuş ?

— Belki bir haftaya kadar gelir. Şimdi giderken ona uğrayıp seni gelip dükkândan almasını söyliyeceğim.

— Giderken bebeğimi ve Danny amca ile Mac amcanın verdiği oyuncakları da alabilir miyim ? Danny amca bebeğime bir karyola yapıp, kırmızıya boyadı. Kürk parçalarından da yatak örtüsü yaptık. Öyle güzel oldu ki sorma. Dükkâna geldiğiniz vakit size göstereyim.

— Çok güzel. Şimdi burada kalan eşyalarını topla da seni artık büsbütün onlara götüreyim.

Pat gidince, Çavuş'ta kendi eşyalarını topladı. Pat'ın arkasından dükkâna gitti. Mac sordu :

— Sen yine yola çıkıyormuşsun, Pat'ta eve gidecekmiş öyle mi ?.

— Ben de buraya sana onu söylemeğe gelmiştim dostum.

Artık Cameron da bana iş kalmadı. Onun için gideceğim. Pat'ı bırakacağım zaman, Blaine haber vereceğimi söylemiştim.

— Devam edecek —

DÜNYANIN EN KÜÇÜK BİSİKLETİ

İşte dünyanın en küçük bisikletini büyük boyda normal bir birsikletle beraber görüyorsunuz. Ama sakın onun ufaklığına bakıpta gülmeyin. Çünkü bu küçük bisiklet, yapılan bir yarışta kendi boyuna göre birinciliği kazanmış. Nasıl olur diye şaşmayın.. tekerleğinin çapı büyük bisikletin sekizde biri kadar olduğu halde yarışta bu küçük bisiklet, büyük bisikletin gittiği yolun sekizde bir buçuğunu gitmiş.

ALTI AHBAP ÇAVUŞLAR

Ahbap Çavuşlar her zaman üç tane olmaz ya bazen de yukarıda gördüğünüz gibi biraz kalabalık olurlar. Bu cambaz arkadaşlar aynı çiftlikte yaşarlar ve sahipleri olan çiftçinin oğlunu çok severler. Şehirde, yatılı bir okulda okuyan küçük sahipleri hafta sonunda eve döneceği vakit çiftlik kapısında onu böyle karşılarlar. En zor ödevi yapan köpek, yavruyken, çiftliğe gelmeden, bir cambazın yanında çalışmış, bu hüneri ondan öğrenmiş.

EFLÂTUN CEM GÜNEY AMCANIN MASALLARI

Konyadan Ergun Gündeş kardeş diyor ki :

«Doğan Kardeş, İstanbul Radyosunun«Bir varmış, bir yokmuş» saatinde güzel masallarını dinlediğimiz Eflâtun Cem Güney amcanın kitap halinde çıkmış masallarını okumak istiyorum. Bir arkadaşımın söylediğine göre bu kitapları sen yayınlamışsın. Bunları nasıl temin edebilirim ?»

Masal babası Eflâtun Cem Güney'in Doğan Kardeş Yayınları arasında çıkan masal kitaplarının adlarını ve fiatlarını yazıyorum :

Nar Tanesi	50
Kara Yılan	50
Altın Heybe	65
Akıl Kutusu	65
Zümrüt Anka	65
Sabırtaşı	65
Aşık Garip	100

Bu kitapların bedelini posta havalesi olarak yollarsanız hemen kitapları adresine göndeririz.

ÖĞRETMENİM İÇİN

Öğretmenimi ben çok severim.
Sözlerini de candan dinlerim.
Her zaman derslerime çalışıp,
Onu çok memnun etmek isterim.

Odur bize bilgileri veren,
Odur bize dersleri öğreten,
Okulu çalışmayı sevdiren,
Öğretmenimi çok severim ben.

Öğretmen anne gibidir bize,
Doğru yol gösterir hepimize.
Canla cevap verir sevgimize,
Öğretmenimi çok severim ben.

Öğretmenim hep kalbimizdesin.
Öğretmenler içinde bir teksin,
Okula bizim için gelirsin,
Seni hepimiz candan severiz.

Neşe ONURAL

★

ATEŞ BÖCEĞİ

(Annem Müzehher Baykal'a)

Pırıl pırıl parlarsın
Geceleri yanarsın
Ateşböceğim

Heryerde dolaşırsın
Bize ışık taşırsın
Ateşböceğim.

Kirazlar çıkar çıkmaz
Hemen sen de çıkarsın
Ateşböceğim.

Ahmet BAYKAL

Kıvırcığın Uğuru

SÜRÜ, bembeyaz bir köpük yığını halinde dağın yamacına yayıldı. Çoban koyunlarını daha üstlere götürmek için dilini şaklatıyor, arkada kalanları elindeki çubukla kovalıyordu.

Sesine alışkın olan hayvanlar onu fazla üzmeden yola devam ediyorlardı. Yalnız Kıvırcık arkada kaldı. Kıvırcık sürüsünün en küçük, en cici kuzusuydu.

Yamaçta iki iri taşın arasına sıkışmış kalmıştı. Acı acı melemelerini Melâhatla Vedat duydular.

Vedat :

— Abla bak, Kıvırcık !.. dedi. Besbelli, sürüden kaybolmuş.

Melâhat, kuzunun yanına tırmandı. Kıvırcık kıpırdanmıyor, kurtarıcısını bekliyor gibi görünüyordu. Vedat, henüz pek uzaklaşmıyan çobana seslendi. O sırada Melâhat kucağında kuzuyla geldi.

— Daha pek küçük, dedi. Çabuk yoruluyor Hasan Dayı.

Çoban güldü:

— Yoruluyorsa, altına otomobil mi verelim ? Şu Kıvırcık yok mu, beni bütün sürüden çok uğraştırıyor.

— Hasan Dayı, sürü otlaktayken kıvırcığı bize bıraksana. Ona iyi bakarım; yerimiz de var.

Çoban küçük kızın fikrini beğendi. Melâhatla Vedat dağın eteğinde tek başına duran küçük bir kulübenin sahibi Cemile Ninenin torunlarıydı. Büyük depremdede bütün aileden üçü kurtularak oraya yerleşmişlerdi. Cemile Nine yılın üç mevsiminde şifalı otlar toplayarak bunları kasabanın eczanesine satıyordu. Evi çeviren, küçük kardeşine bakan Melâhattı.

Hasan Dayı, «Garip kuşun yuvasını Allah yapar.» atasözünün tam Kıvırcığa göre olduğunu söyledi.

— İşin yoksa al, bütün gün peşinden koş !.. diye güldü.

Kıvırcık gerçekten talihli hayvancıktı. Hiçbir koyun veya keçi onun gördüğü sevgi ve bakımı görmemiş, onun kadar keyfince yaşamamıştır. Evin bahçesi, arkadaki çayır, yamaç.. hepsi Kıvırcığındı. İstediği gibi koşup oynuyor, zıplıyordu. Akşama doğru çocukların seslenişine neşeli bir melemeyle cevap verip yanlarına koşardı. Fakat bir akşam Melâhatla Vedat sesleri kısılıncaya kadar :

— Kıvırcık !.. Kıvırcık !.. diye bağırdıkları halde kuzu ne cevap verdi, ne de göründü.

Cemile Nine :

— Şımarttınız onu. Ya hayvan yamaçtan hendeğe düştüyse Hasan Dayıya ne cevap vereceksiniz ? deyince Melâhat büsbütün üzüldü.

Ertesi sabah iki kardeş Kıvırcığı aramağa çıktılar. Önce, Cemile Ninenin bahsettiği tehlikeleri düşünerek yamaçtaki keçiyollarını, taş kümelerini dolaştılar. Bu arama akşama kadar sürdü; Kıvırcık ortada yoktu...

Bir hafta geçti. Çocukların neşesi iyice kaçtı. Birkaç hafta sonra otlaktan köye dönecek olan Hasan Dayıya ne cevap vereceğini düşündükçe Melâhatın gözleri doluyordu.

Sekizinci gün, dağa giden taşlı yoldan ayrılan bir patikadan yürürken patikanın gitikçe darlaştığını gördüler. Patika, derin bir hendeğin üzerine sarkan bir çıkıntı halinde kesiliyordu. Bu çıkıntıya, birbirlerinden ayrı iri taşlardan geçiriliyordu. Vedat, birdenbire bir sevinç çığlığı attı:

— Kıvırcık !..

Afacan hayvan oraya nasıl çıkmıştı acaba ? Çıkıp ta neden geri dönememişti ?.. Herhalde etrafa bakındıkça taşları çevreleyen boşluktan korkmuş, küçük dostlarını beklemişti. Melâhat epey güçlükle kuzuyu tehlikeli yerden kurtardı. Çocuklar, kıvırcığın bir haftadır nasıl beslendiğini merak ettiler. Kumlu bir düzlük şeklinde olan çıkıntıda ot, çimen namına bir şey yoktu. Halbuki Kıvırcık hiç de kuvvetten düşmüşe, ve aç kalmışa benzemiyordu.

İpeğin Efsanesi

Asırlar önce yaşamış bir Çin imparatorunun genç karısı çok merhametli, çok cömert bir kadınmış. En büyük zevki herkese iyilik yapmak, elinde avucunda ne varsa yoksullara dağıtmakmış. Hayır işleri için kendisine verilen paralar bitince mücevherleriyle elbiselerini satarak fakirlerin yardımına koşarmış.

Memleketi saran büyük bir kıtlıkta imparatoriçe elbise dolaplarının hepsini boşaltmış. İmparator karısının bu kadar eli açık oluşundan hoşlanmamağa başlamış. Yaklaşan bayram için ona zengin bir elbise hediye etmiş. Bunu ne olursa olsun, kimseye vermemesini de iyice tenbih etmiş.

Gel gelelim, genç imparatoriçe birkaç ailenin yiyeceğini sağlamak için hemen ertesi gün süslü elbiseyi sattırmış. Sonra, kocasına verdiği sözü hatırlayınca korkudan saraydan kaçmış. Dere kenarında bir dutluğa gidip bir ağacın altına oturmuş. Birdenbire bir tırtılın dereye düştüğünü görmüş. İmparatoriçe eğilip tırtılı sudan çıkarıp bir dut ağacı dalına koymuş.

Tırtıl, insan sesiyle ona,

— İyiliğinin mükâfatını göreceksin iyi yürekli kadın ! demiş. Yukarıya bak.

İmparatoriçe başını kaldırınca, dut yapraklarına asılmış binlerce koza görmüş. Tırtıl ona kozaların kullanışını öğretmiş. İmparatoriçe bayramda yepyeni, memleketinde henüz görülmemiş ipekli kumaştan bir elbise giymiş. İpekçiliğin sırrını milletine de öğretmiş.

Melâhat, birden,

— Anladım ! dedi. Şuraya bak Vedat.

Kardeşine kuru yosuna benziyen bir bitkiyi gösterdi. Bitkinin yer yer, biçilmiş gibi toprakla bir olduğunu gördüler.

— Kıvırcık bunu mu yemiş abla ?

— Öyle zannederim. Çünkü bundan başka yeşillik yok. Bu bitkiyi nineme gösterelim.

Fakat Cemile Nine de bunca yıl şifalı bitkiler topladığı halde bunu ilk defa görüyordu. Melâhat :

— Nineciğim bu bitki yüzde yüz çok faydalı bir şey; deyip duruyordu. Kıvırcık bir hafta sade bununla beslendiği halde bak, nasıl birden boy atmış !

Kızın hakkı vardı. Cemile Nine şehre indiği gün çocukların getirdiği bitkiyi oradaki lâboratuvara götürdü. Melâhatın söylediği doğru çıktı. Kıvırcığın bitkisinden bir kuvvet ilâcı yapıldı. İlâç büyük rağbet gördü, Cemile Nineyle torunlarının yüzünü güldürdü.

İhtiyar kadın ilâcın bulunmasında baş yardımcı olan çocukları da sevindirmek için onlara uğur getiren Kıvırcığı satın aldı.

☆☆

MERAKLI ŞEYLER

★ Serçeler yavrularını sade yapraklar üzerinde bulunan küçük böceklerle beslerler.

★ Böcek yiyerek yaşıyan 400 çeşit bitki vardır.

★ Eski bir din kurucusu olan Zerdüşt otuz sene sade peynir yiyerek yaşamıştır.

★ Amerikada yetişen bir otun kökü kilometrelerce uzayıp gider.

★ Ciğerlerimiz dakikada yedi litre hava alıp verir.

★ Kobra yılanının zehirinden bir gramı 160 insanı öldürmeğe kâfidir.

★ İstatistiklere göre insanın öğrenmeğe en müsaid çağı, zannedildiği gibi çocukluk değil, 23 yaştır.

★ Hollanda'da bir fabrika karanlıkta parıldıyarak görünen sun'î bir madde yapmıştır.

★ Şap denizindeki dünyanın bin yıllık sun'î gübre ihtiyacını karşılayacak miktarda tabiî tuz vardır.

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

— 9 —

Az sonra saray muhafızları çocukları bulmak için şehrin altını üstüne getirdiler. Ama çocukları hiçbir yerde bulamadılar.

Halbuki o sırada Yılmaz sarayda dolaşıyordu. Merdivenlerden çıkarken birden kapı açıldı. Üç arap göründü.

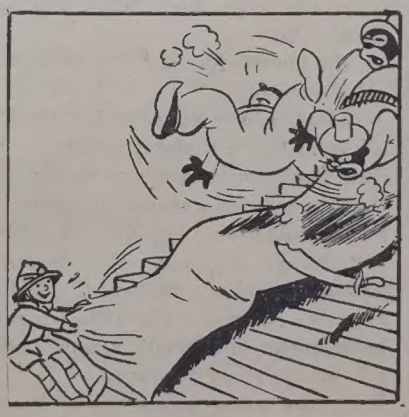

Arapların kendisini yakalamağa geldiğini gören Yılmaz merdivendeki halıyı çekti. Araplar paldır küldür yuvarlandı.

Bu sırada yandaki ocaktan bir arap çıktı, Yılmazın üstüne atıldı, yakasını tutarak «Gel benimle !» dedi.

Ellerinde meşalelerle iki arap daha ortaya çıktı. Beraberce karanlık bir yere girdiler.

Önlerine bir kapı çıktı. İçerden tuhaf sesler geliyordu.

— Devam edecek —

Hikâye

PEPİTO'nun KARARI

Çeviren : *Nihal Yalaza TALUY*

BÜTÜN İspanyol şehirlerinde olduğu gibi Alikanta şehrinde de çocukların en sevdiği oyun, «Boğa güreşçiliği» ydi. Bir kısmı boğa, öbürleri de güreşçi oluyor, arkadaşlarının, hattâ işi gücü olmıyan büyük seyircilerin önünde canla başla dövüşüyorlardı.

On dört yaşındaki Pepito, boğa rolünde Mikael'i yenmişti. Seyirciler ikiye ayrılmış, bir kısmı Pepito'yu alkışlıyor, Mikael'i tutan diğer kısım da Pepito ile alay ediyordu :

— Kendinden küçük olanı yenmekle ne övünüyorsun !..

— Duruşa bakın çocuklar. Sahiden güreş alanındaymış gibi kurumlanıyor !

— Hakiki boğayı görse...

— ... arkasına bakmadan kaçar !

Pepito bu kadar alaya dayanamadı. Gülenlere doğru dönerek :

— Yarınki güreşte boğanın karşısına ilkin ben çıkmazsam o zaman alay edin benimle !.. diye bağırdı.

Küçük meydan birdenbire sessizleşti. Sonra tekrar Pepito'nun dostlarının alkışları, onu sevmiyenlerin de kahkahaları duyuldu.

Mikael gerçekten Pepito'dan bir iki yaş küçüktü ama iri yarı, güçlü kuvvetli bir çocuktu. Pepito ona kuvvetiyle değil, çevikliğiyle galip gelmişti.

Pepito, terzilik yapan ablası Mersedes'in elinde büyümüştü. Genç kız, bir salgın hastalığa tutularak ölen annesiyle babasının emanet ettiği küçük kardeşini iyice şımartmıştı. Bu yüzden Pepito arkadaşlariyle pek geçinemiyordu.

★

Ertesi gün pazardı. Boğa güreşleri başlamadan bir iki saat önce güreş meydanı tıklım tıklım dolmuştu. Nihayet meydana azgın bir boğa çıktı. Genç, fakat tecrübeli bir güreşçi ile dövüşecekti. Halk, daha ilk dakikalarda, güreşin heyecanlı olacağını anlamıştı. Sessizlik içinde meydana bakıyordu. O sırada seyirciler arasından birinin ayrılarak bir lâstik top gibi parmaklığı aştığı görüldü; boğaya doğru, elindeki kırmızı boyun atkısını sallıyarak koşuyordu.

Ağaç dallarından güreşi bedavadan seyreden çocuklar el çırpmağa başladılar :

— Pepito !.. Pepito !..

Aynı zamanda nişanlısıyla güreşe gelmiş olan Mersedes'in de çığlığı duyuldu :

— Kardeşim... Pepito !..

Diğer seyirciler olanı biteni pek anlamamışlar :

— Ne idaresizlik bu !.. Güreşe engel oluyorlar...

— Kimmiş bu yumurcak ?... Tutsunlar şunu ! diye söyleniyorlardı.

Halk Pepito'yu ıslıkladı, yuhaladı. Yetişen hademeler arkasından koşup onu yakaladılar. Pepito, ellerinden kurtulmağa çalışıyor, ille boğanın karşısına çıkmak istiyordu. Fakat hayvan çocuğun bulunduğu tarafa bakmıyordu bile. Süslü kırmızı elbiseli güreşçiye saldırıyordu.

Üstü başı parça parça olmuş Pepito meydandan götürülürken halkın alaylı haykırışlarını duyuyordu. Güreşin sonunu beklemeden koşarak eve gelen Mersedes Pepito'yu masanın önünde, başını avuçları içine almış otururken buldu. Gözleri kıpkırmızıydı.

— Bu çocukluğu nasıl yaptın Pepito ?.. Ya hayvan çiğneseydi seni ?...

— Cezasız kalmadım abla. Boyumdan büyük kabadayılık yapmak istedim. Hakkettiğim alay ve harekete uğradım.

Ertesi sabah komşular Mersedes'in çok üzgün olduğunu gördüler. Pepito sabah erkenden, ablasına haber vermeden evden gitmişti. Bıraktığı mektupta, Alikanta'ya yetişmiş bir boğa güreşçisi olarak döneceğini yazıyordu. Mersedes nereye baş vurduysa kardeşinin izini bulamadı.

★

Seneler geçti. Millî bir bayram günüydü. Her bayramda olduğu gibi, boğa güreşleri tertiplenmişti. Şehir bu bayram gününü kutlamak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmamıştı. İspanyada yeni parlıyan bir boğa güreşçisinin de bugün maçı vardı. İsmini saklı tutan bu güreşçi henüz çok genç, ince yapılı bir adamdı.

O günkü boğa güreşi Alikanta halkının gördüğü sayılı boğa güreşlerinden biri oldu. Genç güreşçinin hüneri, çevikliği, hareketlerinin zerafeti halkı adeta büyülemişti. Meydan alkıştan inliyordu.

Güreş bitince halk :

— Adını bağışla !...

— İsmini öğrenmek istiyoruz !.. diye bağırmağa başladılar.

Birdenbire ön sıralardan birinde oturan genç bir kadın meydane atıldı. Kollarını açarak boğa güreşçisine doğru koştu :

— Pepito, Pepito kardeşim !

Evet; bu, birkaç yıl önce aynı meydandan alay ve yuhalarla kovulan Pepito idi ! Memleketin en büyük boğa güreşçilerinin yanında çıraklık etmiş, epey sıkıntılı, acı günler geçirmişti ama sonunda verdiği kararda durmuş, mükâfatını da görmüştü.

TAHSİL

ve

CEHİZ

sigortaları

ne kadar küçük yaşta başlarsa

o kadar kârlıdır.

DOĞAN SİGORTA

MASAL

DOSTLUK GÖLÜ

VAKTİLE, tek başına göl kenarında küçük bir kulübede kimsesiz küçük bir çocuk yaşıyormuş. Yalnız kendini besliyecek kadar ufacık bir de tarlası varmış.

Daima yalnız yaşadığı için ne güler ne de ağlarmış. Ama Kimsesiz Çocuk yine de yalnızlık hissetmezmiş. Candan iki dostu varmış : Biri, oradaki gölde yaşayan kırmızı balık; öteki de, göğün en parlak yıldızı imiş.

Kırmızı balık yıldızdan daha hakikatliymiş. Çünkü hiçbir zaman küçük gölden bir yere ayrılmazmış. Sahibi kenara gelince hemen su yüzüne çıkıp onunla konuşmağa başlarmış. Balık dilinde konuşmak, hava kabarcıkları çıkarmakmış.

Kimsesiz Çocuğun ikinci arkadaşı güzel yıldız yalnız geceleri gökten göle inermiş. Çocuk da kulübesinden çıkar, gölün kenarına oturup, baş parmağını emerek yıldızı seyredermiş. Hattâ uykusu gelip yatağına giderken kulübenin kapısını ardına kadar açık bırakırmış. Böylece uyuyuncaya kadar sadık arkadaşının göle vuran ışıklarını görürmüş.

Herkes hayatından memnunmuş : Kimsesiz Çocuk, kırmızı balık, gümüş gibi parıldayan yıldız, hatta çocuğun midesine inmek için tarlada yetişen lâhana ve marullar bile...

Fakat o ıssız yerde kimin nazarı dokunmuşsa dokunmuş, bir yaz şiddetli sıcaklar olmuş. Sıcaktan cırcır böceklerinde bile ötecek kuvvet kalmamış. Kertenkeleler yuvalarından çıkarak şuraya buraya serilmişler. Kimsesiz çocuğun tarladaki lâhnalariyle marulları sararmış.

Çocuk onları canlandırmak için sabahtan akşama kadar kovasiyle suluyormuş. Ama gölcüğün suyu da günden güne azalmağa başlamış. Marullar bir bir kurudukça çocuğun yiyeceği de tükeniyormuş. Fakat onu en çok üzen, sevgili balığın haliymiş. Zavallıcık, gölün suyu azaldıkça mahzunlaşıyor, neşesini kaybediyormuş. Güzel yıldız bile gölün bulanık suyunda kendini rahatsız hissediyormuş. Sonunda, bir akşam, gölde bir avuç kadar su kalınca güzel yıldız hiç görünmemiş. Kimsesiz Çocuk öyle üzülmüş ki, kederinden açlığını bile unutmuş. Öteyandan kırmızı balığın iztirabı da büsbütün yürekler acısıymış.

Bir aralık balıkçık başını kaldırarak :
— Ye beni Kimsesiz Çocuk ! demiş. Ye beni. İçinde bunaldığım bir avuç su kuruyunca nasıl olsa öleceğim. Senin açlığını gidereceğimi bilsem daha mesut ölürüm.

Açlıktan fenalaşmağa başlıyan çocuk bir an balığın söylediğini yapmağa karar vermiş. Sonra başını yukarı kaldırarak bakmış. Yıldız, «Cesur ol ! Cesur ol !» demek ister gibi göz kırpıyormuş. Kimsesiz Çocuk kurumuş gölcüğe eğilerek balığa :
— Seninle beraber ben de ölürüm arkadaş ! demiş.
— Dinle beni küçük ! Ben suyun üstüne sırtüstü çıkmadan al, pişir, karnını doyur.

Balığın yavaş yavaş yan döndüğünü görünce Kimsesiz Çocuğun içi parçalanmış. O anda başına o zamana kadar bilmediği bir hal gelmiş. Gözlerinden tane tane, ılık su dökülmeğe başlamış... Ilık damlalar kırmızı balığın üzerine düşmüş ve onu ölümden kurtarmış.

Kimsesiz Çocuğun gözyaşları göle düştükçe irileşmiş, kabarmış, gölü kenarlarına kadar doldurmuş. Göl öyle bir hal almış ki, güneş yılın on iki ayında batmasa yine onu kurutamazmış. Çünkü bu, öteki göllerden bambaşka, bir Dostluk Gölüymüş. Kırmızı balık gölün yeni sularında kendini daha canlı, daha bahtiyar hissetmiş. Güzel yıldız, bütün ihtişamiyle yine sulara inmiş.

Kimsesiz Çocuk da dostlarına kavuşmak sevinciyle açlığını unutmuş. Parmağını eme eme suya bakıyor, hayatında ilk olarak gülüyormuş.

Böğürtlen ABLA

★★★★★★★★★★★★★★★★★★

YAZ

(Küçük şair Ahmet Baykal'a)

Geldi canım, gülüm yaz,
Dalları bastı kiraz,
Okullar tatil oldu,
İçimiz sevinç doldu.

Güler yüzlü mevsim yaz,
Ama yakıcı biraz,
Herkes koşar denize,
Serinler yüze yüze.

Hoştur kırlarda yatmak,
Coşup kahkaha atmak,
Pek cömerttir şirin yaz,
Verir erik, dut, kiraz.

Sabih ŞENDİL

★★★★★★★★★★★★★★★★★★

DİKKAFALI HASAN DAYI

HASAN Dayıya dikkafalı demeli de ne demeli... Karısı Ayşe Abla bu hakikatı evlendiği günden bu güne kadar her fırsatta, günde kaç kere tekrarlar dururdu.

Bu fırsatlardan ikisi, beyaz beygirle buğday çuvalı meselesinde ortaya çıktı.

Hasan Dayının beygiri artık yaşama devrini tamamlamış, bir gün nalları dikmişti. Çaresiz bunun yerini doldurmak lâzımdı.

İşte bir cumartesi sabahı Hasan Dayı, kasabanın yılda bir kurulan pazarına yollanmak üzere, avluda göründü. Omuzlarının yüksekliğinden arkası kısalıp önü uzayan yeni lacivert ceketini giymiş, kamçısını da çaprazlamasına boynunun yanından geçirmişti. Ayşe abla :

— Bir beygiri yularından tutup getirirken kamçıya ne lüzum var canım, dedi, beyhude yere bu gürültüyü taşıyorsun.

— Sana ne yahu, aklıma öyle esti, onun için taşıyorum işte... Aklıma esmeseydi bile benim aklıma getirmekliğin lâzımdı... Ya beygir almağa pazara gidiyorum, yahut gitmiyorum... Eğer gidiyorsam kamçının da benimle gitmesi lâzım, anladın mı?..

— Aman ne yaparsan yap. Bir beygir getir de ister kamçı ile getir, ister kamçısız getir. Yalnız iyi ve beyaz bir beygir olsun. Allah aşkına üç beş lira fazla vereceğim diye çekinme, mutlaka beyaz olsun.

Hasan Dayı : «Bir kuruş bile fazla vermem», diyerek evden çıkıp gitti. Akşam eve döndüğü zaman yedeğinde beygirin ne beyazı, ne karası, ne dorusu, ne de alacası vardı. Yalnız kamçı yerinde idi. Beş lira fazlayı veremediğinden beygiri alamamıştı. Canbaz Hüseyin yaşlı beygirini överek belki yirmi defa : «Görüyorsun ki Hasan Dayı bu beygir tam istediğin gibi beyaz, gücü kuvveti yerinde... Hiç bir zaman gemi azıya alıp gitmez. On lira daha ver de al götür» demişti.

— Bir kuruş bile fazla vermem, ben verebileceğim parayı söyledim. Benim dediğim dediktir.

Hüseyin tekrar :

— Al Hasan Dayı, vallahi sensin diye veriyorum, yarıyarıya paylaşalım da beş lira daha ver,

— Bir metelik daha vermem.

Hasan Dayının arkasında duran bir çiftçi bu fırsattan faydalanarak araya girdi ve elini uzatarak :

— Al Hüseyin ağa, ben beş lira fazla veriyorum, dedi.

Hüseyin paraları sayıp yuları çiftçiye uzattı. Adam beygiri alarak uzaklaştı. Hasan dayı yalnız başına eve dönünce Ayşe Abla pek haklı olarak ağzını açtı gözünü yumdu :

— Aman ne dikkafalı adamsın. İnsan beş lira için beygiri kaçırır mı ? Beş lira yahu... Hem de beyaz bir beygiri...

Hasan Dayı bu sefer :

— Öyle deme Ayşe, dedi, vallahi koltuklarım kabardı. Şimdi de olsa aynı şeyi yapardım. Yapardım ya.. kim olsa beni yolumdan çeviremez. Bana Hasan Dayı demişler. Bir kere bir şeyi aklıma koydum mu geçmiş ola artık... Bir daha sözümden caymam. Ben senin gibi değilim. Öyle yel değirmeni gibi bir şuraya bir buraya dönmem.

Fakat Hasan Dayı bu dikkafalılığının cezasını çekmekte gecikmemişti.

Harman bitmiş, buğdaylar dövülmüş, ihtiyaçtan fazla bir çuval buğday artmıştı. Artan buğdaya evvelâ önem vermedi, ama köyün havadis kumkuması bileyici Durmuş ve ayaksatıcısı Memiş kasabada buğdayın iyi para ettiğini söyleyince Hasan Dayı : «Gidip buğdayımı satayım« dedi.

Ayşe Abla : «Beygirsiz nasıl gidersin» diye alay etti.

— Çuvalı omzumda taşır yine götürürüm.

— 50 kiloluk çuvalı üç saatlik yere omuzunda taşıyabilir misin hiç ? Sen kendini pehlivan mı sandın ? Allah akıllar versin...

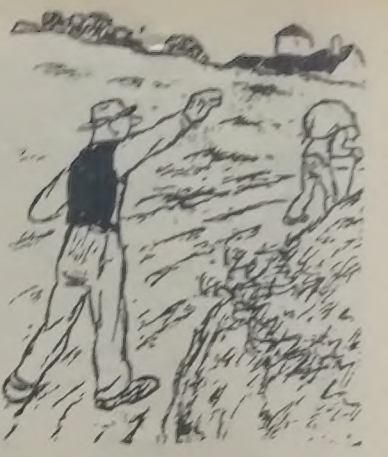

— Eh, pek âlâ, görürsün bak...

— Bu sıcakta sen aklını mı kaçırdın?

— Neden aklımı kaçırayım, çuvalımı taşıyacağım vesselâm.

— Beni dinle ağa, dikkafalılık etme, komşunun eşeğini ödünç iste de öyle götür.

— Komşunun eşeğini istemem. Ben kendi çuvalımı kendim taşırım.

— El arabasına koy da götür bari.

— Anladık, çeneni tut artık. Ben yapacağımı bilirim.

Hasan Dayı torbayı sırtlayınca yola koyuldu.

Ne sıcak.. Ne yakıcı güneş.. Sinekler sanki arı gibi bir taraftan ısırıyor, bir taraftan da ter gözlerinin içine doluyordu. Çuvalın ağırlığı da cabası.

Yolun kayalıklı bir yerine gelmişti ki çuvalın ağırlığı artık Hasan Dayının kuvvetini kesmeğe başlamıştı. Bu durum karşısında istemiyerek arasıra çuvalını yolun yanındaki kayalığa dayayarak bir an dinleniyor ve inatçı adam yine yoluna devam ediyirdu. Arada bir çuvala «Biraz hafifle sonra karışmam» diyordu.

Olur şey değil. kayaların yanında on onbeş duruştan sonra hakikaten çuval söz dinlemiş ve ağırlığını eksiltmeye başlamıştı. Saf adam :

— Hah, şöyle yola gel, diye keyiflendi.

Çuvalın ağırlığı gittikçe azalıyordu. Hasan Dayı sevinçle :

— Dediğimi nasıl yaptım, diye söylendi, bir buğday çuvalının hakkından mı gelemiyeceğim, bak nasıl sözümü tuttu.

Hasan Dayının adımları daha canlandı ve biraz sonra büsbütün açıldı. İnadından ve kuvvetinden dolayı göğsü kabardı. Esasen bundan şüphe etmiyordu ya.. Bu vaziyeti başkalarının da görmesini çok arzu ediyordu. Fakat ne yazık ki yolda serçelerden, sakalardan ve kargalardan başka kimsecikler yok. Kuş-

MÜZİK DERSİNDE

Öğretmen — Sol'dan sonra ne gelir ?
Öğrenci — Sağ gelir, efendim...

lar vıyaklıyarak sağa sola kaçıştıkca Hasan Dayı :

— Kuşlar da işi anladılar, beni alkışlıyorlar. Öyle ya, 50 kiloluk bir çuvalı, kuş tüyünden bir yastık gibi omzunda taşıyan adamı binde bir görürler.

Birdenbire arkadan ayak sesleri duyuldu ve bir ses : «Hey... diye bağırdı, bana bak çuvallı..»

Hasan Dayı kendi kendine «İşte beni alkışlamak istiyen biri, diye düşündü.»

Arkadan gelen adam adımlarını biraz sıklaştırarak Hasan Dayıya yetişti ve :

— Toprağı sürmeden ekin ekildiğini görmemiştim, burada âdet böyle midir ? diye sordu. Hasan Dayı :

— Ne demek istediğini anlamadım,

— Bir çeyrek saatten beri tohum ekip duruyorsun. çuvalın bir süzgeç gibi delinmiş boyuna buğdaylar dökülüyor. Bir kere arkana bakmak yok mu ?

Hasan dayı bir de arkasına döndü ki ne görsün, buğday çuvaldan durmadan akıp duruyor, bir taraftan da kuşlar inip kalkarak dökülenleri kapışıyorlar.. Hemen çuvalı omuzundan aşağı indirdi, içersinde birkaç kilodan başka bir şey kalmadığını görünce şaşırdı. Kayalara sürte sürte çuval bir kaç yerinden delinmişti. Buğdayın ağırlığı gittikçe delikleri büyültmüş ve bir müddet sonra da buğday oluktan boşalır gibi akmağa başlamıştı. Bu vaziyet karşısında Hasan Dayı yolunu değiştirmekten başka çare görmedi. Çünkü artık satacak buğdayı da kalmamıştı.

Eve dönünce Ayşe Abla :

— Ah dikkafalı ah, diye bağırmağa başladı, atı kaybettiğin yetmiyormuş gibi bir çuval buğdayı da mahvettin. Hep bunlar akılsız başının elde ettiği sonuçlar...

Hasan Dayı başını önüne eğdi ve kunduralarını çıkararak evden içeri girdi. Her şeye rağmen yaptığı şeylerin doğruluğuna olan inanışı hâlâ eksilmemişti.

Yumruğuyla masaya vurarak bir of !... çekti. Yapılması lâzım gelen şeyi yaptığı halde bu başına gelen neydi..

Sesini yavaşlatması için Ayşe Ablaya tekrar bağırdı. Fakat ne yapsa nafile, bütün bunlar kendi dikkafalılığından olmamış mıydı ? Arkasındaki yüzlerce karga ve saksağanın cıyak cıyak bağırmalarından bile işin farkına varamamış, dikkafalığının cezasını çekmişti.

V. ŞEREFLİ

UĞURSUZ ŞATO

— 16 —

Fakat Alen, Keniyonun verdiği sihirli yüzüğü oynatınca birdenbire görünmez oldu; dehşetli korkan ahçılar bağırışırken, açık kapıdan sıvışıp şatonun koridoruna daldı.

Oradan, salondan kaçarak kuleye giden Orelinin peşinden yürümeğe başladı. Fakat Eleonara Terruanın odasına yaklaşırken dışardan ayak sesi duyuldu. Oreli konuşmadan kaçtı.

Tam o sırada mürebbiyesiyle karşılaştı. «Bana, buraya niçin geldiğini söylemezsen babana haber vereceğim !» Alen, Oreliye yardım etmek istedi. «Ben de seni kuleden aşağıya atacağım geveze kadın !...» diye gürledi. Nerden geldiği anlaşılmıyan sesten Güdül kadar Oreli de korktu. Elele tutuşarak kaçtılar.

Alen yalnız kalınca Orelinin durduğu kapıya yaklaşıp hafifçe tıklattı. İçerden birisi, yavaşça, «Oreli, kızım sen misin ?.. diye seslendi. Alen, kim olduğunu söyledi. «Sizleri hayatım bahasına bile olsa kurtaracağım ! Ama biraz sabırlı olun .»

Tekrar şato binasına dönerek bir uşağın arkasına takıldı. Yemek salonuna girdiler. Uzun bir masa zengin giyimli misafirlerle doluydu. Hepsi, şatonun uğursuzluğunu, sahibinin Şeytanın uşağı olduğunu unutmuş, neşeyle gülüyorlardı. — *Devam edecek* —

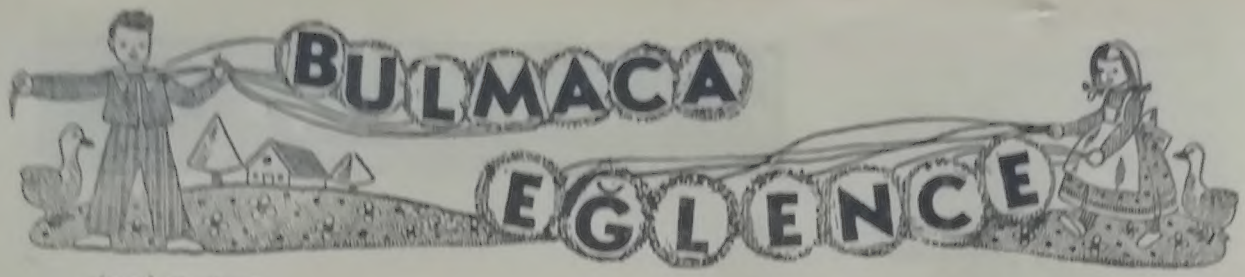

ÇİNLİ YARIŞI

Oyuncular iki veya üç takıma ayrılırlar. Bahçenin bir başına başlangıç çizgisi çizilir. Öbür başına da her takım için bir taş konur. Her takımın oyuncuları üç sıra halinde birbirinin arkasına dizilir. Oyuncular, eğilerek sağ ellerini uzatıp öndeki oyuncunun bacaklarının arasından arkaya uzattığı sol elini yakalarlar. Sol ellerini de bacaklarının arasından arkaya uzatıp arkadaki oyuncunun öne doğru uzattığı sağ elini tutarlar. Kaptan düdük çalınca, oyuncular bu vaziyette koşmağa başlarlar. Hangi takım başlangıç çizgisinin karşısındaki taşın etrafını dolaşıp önce yerine gelirse, o takım oyunu kazanır.

★

HESAP DERSİNDE

Öğretmen — Bakkaldan 10 kuruşluk ekmek, 20 kuruşluk tereyağı, 20 kuruşluk pastırma alırsan hepsi ne olur ?

Öğrenci — Güzel bir sandviç olur öğretmenim.

— Hadi bakalım, bu sefer de sırtı yere gelmedi, de...

★

NE SES

Çocuk çok ağlıyordu. Misafir evin sahibine :

— Sizin bayanımız çocuğu uyuturken galiba hiç ninni söylemiyor ? diye sordu.

Ev sahibi :

— Evvelce söylerdi ama sonra komşular çocuğun ağlamasını annesinin ninnisine tercih ettiler.

Dikkatinizin ve görüşünüzün keskinliğini ölçmek isterseniz bu resme bakarak bir dakikadan kısa bir zamanda birbirinin eşi olan iki geyiği bulun.

DEMİRCİ

Çekicini sallar
Dan, dan, dan
Hep bizim için çalışır
Şu iyi kalpli demirci
Canından hıymetlidir
Vatanına hizmeti
Şu iyi kalpli demirci

Aynur KOKGİL

BEN ÇEKMİYORUM...

Beş yaşındaki Korkmaz köpeğin kuyruğunu çekiyor, köpek de havlıyordu.

Annesi, Yavrum, niye köpeğin kuyruğunu çekiyorsun ? diye sordu.

Çocuk, «Ben çekmiyorum anneciğim, tutuyorum, köpek çekiyor.» diye cevap verdi.

★

ÖĞÜT

Babaları Ahmetle Mehmede öğüt veriyordu.

Baba — Biribirinizle iyi geçininiz yavrularım, siz iki kardeş bir vücut demeksiniz.

Ahmet — Öyleyiz ama sen yine çukulatayı iki vücut hesabına getir babacığım.

★

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanı
sizi de
bir ev sahibi
edebilir.

★

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

Dokuzuncu yıl — 30 Temmuz 1953 — Sayı : 357

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan: *Elsa Muchg* ★ Çeviren: *Nihal Y. Taluy*

— 9 —

— Çok şükür, vaktinde yetiştim !.. Zürihte kime gidiyorsun sorabilir miyim?

— Ressam Gud amcaya. Kümmerli Babamın arkadaşıdır. Beni çağırmıştı.

— İyi ama ressam Gud her şeyi sattı, Tessen'e taşındı.

— Öyleyse Tessene giderim.

— Sen çıldırdın galiba Teo! Müdire çocuğun kolundan tutup kendine doğru çekti. Gözlerinde yaşlar parıldadığını görünce şaşırdı.

— Bir şey mi oldu ? Niçin Lizalarda kalmak istemiyorsun oğlum ?

— Onlar beni istemiyorlar. Liza ablanın babası, kırmızı yanaklı, afacan çocukları seviyormuş.

Genç kadın güldü.

— Pekâlâ. Yaramazlardan ona öyle birini yollıyayım da görsün.

Sonra ciddileşerek devam etti :

— Gözlerini sil; bu akşam Zürihe beraber döneriz. Fakat gitmeden önce Liza ve ailesiyle vedalaşalım. Olmaz mı ?

— Peki efendim. Ama sonra hemen gideceğiz, değil mi ?

— Elbette.

Teo sakinleşti. Müdirenin yanında yürürken cebinden prizmasını çıkardı. Yolun iki tarafından uzanan karlı tarlaları camdan seyrederek yürüyordu. Tabiatın ve renklerin güzelliği içini yatıştırdı.

Yol kavşağında Liza ile karşılaştılar. Genç kız meseleyi öğrenince üstünden bir yük kalktığını hissetti. Teonun evinde ezildiğini görüyor, çocuğu koruyamadığı için üzülüyordu.

Teonun odasında eşyasını toplarken duvara çizdiği resimleri gördü. «Bereket versin babam görmedi... Hepimiz papara yiyecektik !.» diye düşündü.

İyi bir kahvaltıdan sonra yola çıktılar. Bütün aile son dakikalarda Teoya güler yüz göstermişti. Teo, manevî babasının şehrine döneceği için bahtiyardı.

X

YENİ YUVA

— Allah rahatlık versin Teo. Bak, yeni yatağın ne kadar temiz, odacığın ne güzel, değil mi ?.. Eşyanın hepsi burada. Okul çantan bile.. Birkaç ay sonra okula gideceksin artık. Nasıl, Zürihe geldiğine sevindin mi? Müdire daha sorularını bitirmeden Teo uykuya dalmıştı. Müdire kapıyı kapayarak dışarı çıktı.

— Seyahat küçüğü epey sarstı; deliksiz uyuyor. Teoyu çok güzel yerleştirmişiniz Bayan Angst. Bakım parasını her ay başında göndereceğiz. Çocuk henüz iş görecek çağda değil ama, size ufak tefek yardımı dokunabilir. Biraz tuhaftır ama çok zeki ve hassas bir çocuktur. Onu sevmeğe çalışın Bayan Angst.

Müdire, Teoyu emanet ettiği kadınla vedalaşarak gitti. Küçük çocuğuyla dul kalan Bayan Angst Teo için Kurumdan alacağı parayla her iki çocuğa bakabilirdi. Bu yüzden onu memnuniyetle kabul etti. Terbiyeli, sakin bir kadın olan Bayan Angst ve temizlikten pırıl pırıl parlıyan evi, Çocuk Yuvasının Müdiresi üzerinde çok iyi bir tesir bırakmıştı. Artık Teo için üzülecek taraf kalmamıştı.

Ertesi sabah gözlerini açan Teo, yavaş yavaş, bir gün öncekileri hatırladı. Tanımadığı bir kadın onu derisi gıcırdıyıncaya kadar yıkamış, tırnaklarını kesmişti. Teo öylesine yorgundu ki, bu temizlenme bitmeden önce uyuyuvermişti. Süslü, pembe bir beşikte bir bebek gördüğünü de hatırladı.

Teo, yeni evinde hayatının nasıl geçeceğini düşünmeğe başladı. En çok merak ettiği şey : Kümmerli Babanın evindeki gibi burada da resim yapabilecek miydi ?

Yataktan kalkıp parmak uçlarına basarak pencereye yaklaştı, perdeyi araladı. Yüzü birden sevinçle parladı : Kümmerli Babanın okulu tam karşıdaydı ! Sevincinden olduğu yerde zıplamağa başladı.

— Yalın ayak pencerenin önünde ne yapıyorsun ? Hem nezleye yakalanırsın; hem parkenin cilâsını bozarsın.

Kapıda duran Bayan Angst bunu çatık bir yüzle söylemişti.

— Beş dakika sonra hazır olmalısın. Ondan sonra yatağını yapıp pencereyi açacaksın. Çabuk ol; kendi kendine giyinebilecek misin görmek istiyorum.

Bayan Angst odadan çıktı ve tam beş dakika sonra tekrar odaya geldi. Teonun ceketi yanlış iliklenmişti. Yaptığı yatağın yorganı yere kadar sarkıyordu. Kadın hep o sakin, soğuk tavriyle :

— Yaptığın işlere dikkat et, dedi. Parmağiyle yanlış iliklenmiş düğmeyi ve yere değen yorganı gösterdi.

Teonun yüzü gayretinden kıpkırmızı olmuş, terlemişti. Nihayet her şey Bayan Angst'ın istediği gibi oldu. Daha sonra çocuğu banyo odasına yıkanmağa gönderdi. Kapıda durarak dişlerini nasıl yıkayacağını söyledi.

— Bir çocuk tepeden tırnağa kadar temiz olmalı. Bunu öğrenmekte geç kalmışın ama...

— Kümmerli Baba bana temizlik öğretmişti...

Bayan Angst kaşlarını çatarak parmağını ağzına götürdü. Teo sustu. Bu evde hiç konuşamıyacak, sadece bu, yüzü gülmez kadına itaat edecekti. Ona «teyze» bile demeğe cesaret edemiyordu. Fakat yine de Zürihte, eski mahallesinde bulunduğuna o kadar seviniyordu ki, elinden geleni yapmağa hazırdı.

Bunun farkına varan Bayan Angst çocuğa iyice yüklendi. Birkaç gün sonra Teo sofrayı kuruyor, küçük Silviyanın beşiğini sallıyor, bulaşığı yıkıyordu. Ayakkabıları fırçalamak da Teonun işiydi. Birkaç gün içinde Teo sütçüyle bakkal dükkânını öğrendi. Bayan Angst evde, bir mağaza için çamaşır dikerken, Teo Silviyayı küçük arabasiyle kapının önünde gezdiriyordu. Pek eğlenceli bir iş değildi bu. Ama arada bir eski tanıdıklarına rastlamak Teonun tesellisi oluyordu. Bir gün, annesinin erzak torbasını taşımasına yardım eden, kendisinden bir iki yaş büyük bir kızla karşılaştı.

— *Devam edecek* —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

Çobana «Bu gece burada kalın» dediler. İyi kalpli çoban onları kırmadı.

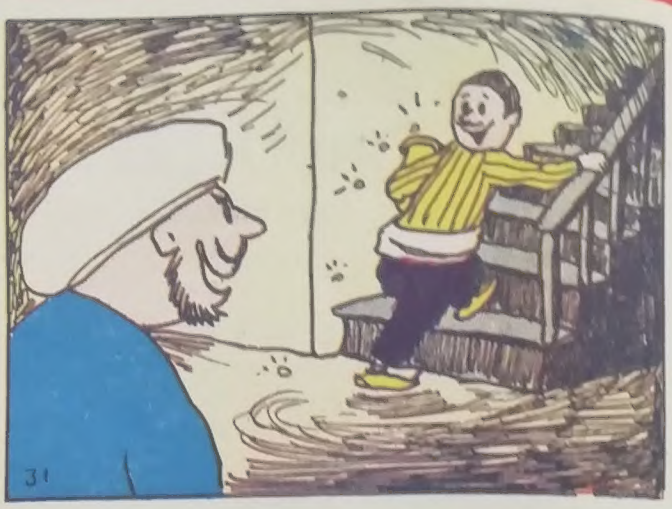

Geç vakte kadar konuştular, sonra adamcağız iyi geceler dileyip yattı.

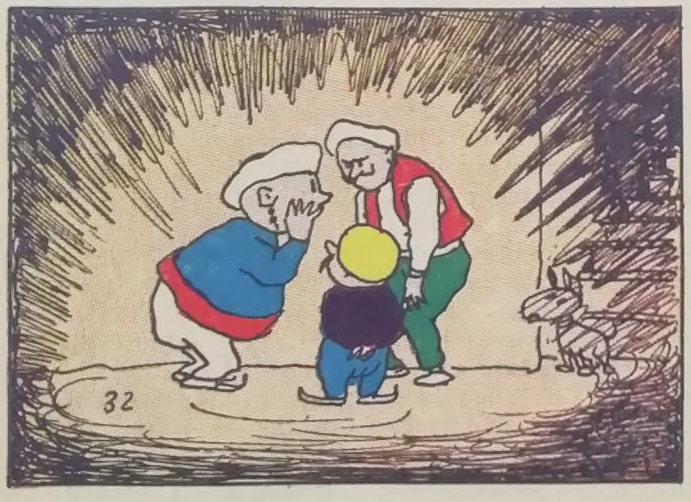

Çoban uyuyunca, adamlar onu öldürüp altınlarını çalmağa karar verdiler.

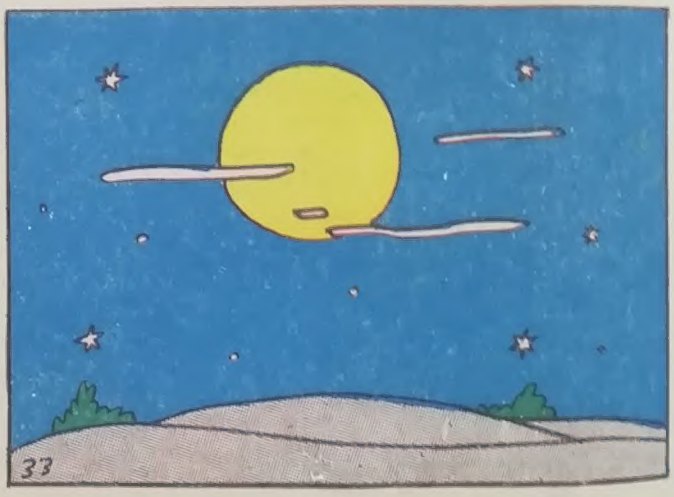

Gece çok güzeldi. Ay etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Dışardan çırcır böceklerinin sesleri geliyordu.

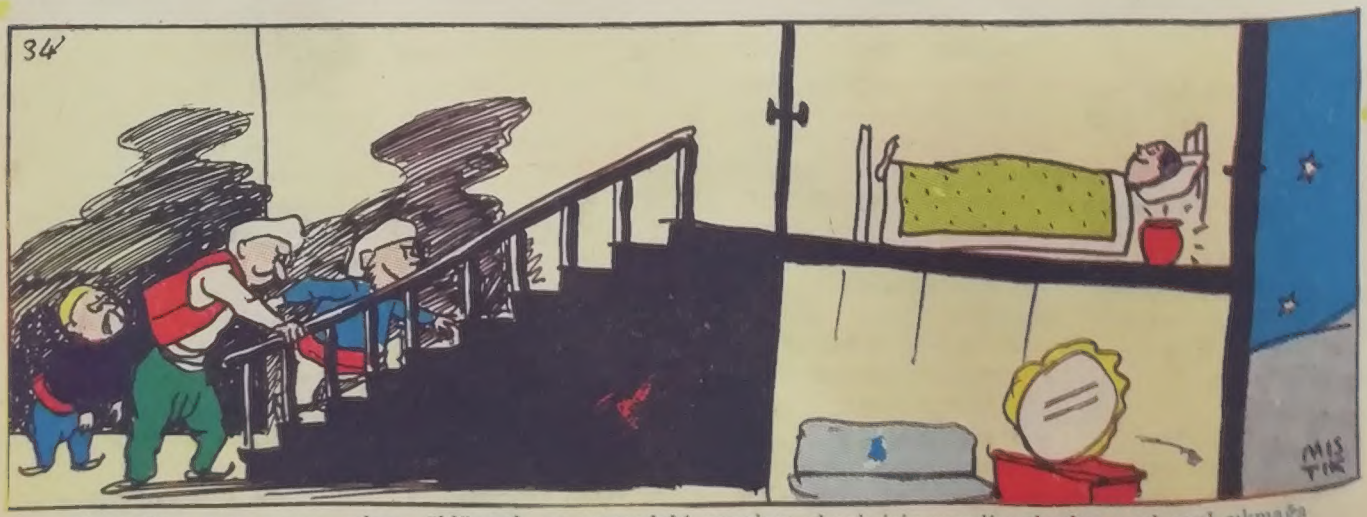

Haydutlar gece yarısı çobanı öldürmek ve yanındaki paraları almak için merdivenlerden usul usul çıkmağa başladılar. Üçü de çok heyecanlıydı.

— Devam edecek —